

שקלום בחילך

שקלום

בארמנותיך

רק טוב יצא לך מכאן

להגיד עלי שהתנהגותי לא מראה על 'מידות טובות', זה מוציא אותי מכלי. היכן ההערכה ליהלום שמסתובב בבית?

וגם: מה קורה כשמישהו מאשים אותך שלא בצדק

מאת: הרב יוחנן גליק

ברגע שהוא נכנס אלי לחדה, כבר ראיתי על הפנים שלו את המתח והכעס שהצטברו אצלו, לא לקח יותר מכמה דקות היכרות ראשונית, והוא כבר הפציץ מכל הבא ליד תגיד לי אתה, כבעל נסיון, איך יתכן, שהבחור שהיה נחשב הכי טוב בשיעור שלו (או אולי אפילו בכלל בשיבה) ביום בהיר אחד, הופכים אותי פתאום לכזה גרוע. כולם יודעים שאני בעל מידות מיוחדת אין אחד שלא מכיר את השקיעות שלי בלימוד, אני לא מאלה שבאים סתם ככה לכולל. אני מנצל את הזמן כמו שצריך.

אין מעשה חסד שמישהו זקוק ואינו פונה אלי והאמת, בכיולל, כולם יודעים להעריך אותי.

בעצם המצב שלי כרגע הוא המשך למה שהייתי בישיבה. אני לא רוצה להתגאות יותר מדי, אבל כדי שתבין את העניין אני חייב קצת להסביר על עצמי. בקיצעה, לא חושב שאני רואה בסביבתי הקרובה מישהו יותר מוצלח ממני. (סליחה שאני מסמיק...) אבל שוב לצורך העניין) מי הם הגיסים שלי? לומדים אמנם, אבל לא מישהו שממש כולם מתפעלים. והאחים שלי? אכן

נקראים מיוחדים, אבל בינינו גם הם מודים שאני היהלום. וכל ההקדמה הזאת היא רק להסביר שאני לא מבין איך?

איך יכול להיות שמי שקיבל את הצעות השידוכים הכי טובות (וזה הוכחה טובה למה שהסברתי) איך יתכן שאחרי שנתיים של נישואין, עדיין לא מעריכים אותי כראוי.

אתן לך דוגמה קטנה. איך יתכן שאין הבנה שאחרי מאמץ מוחי שלי, מאמץ גדול ללמוד כמו שצריך בכלל בסדר א, אני קצת מותש בצהריים, ואני זקוק לארוחה טובה וללכת לנוח קצת, ולא להתחיל לטפל בתינוקות? (כן נולדו לנו תאומות, והן דורשות טיפול צמוד)

בגלל זה אני לא בעל חסד? בגלל זה אין לי מידות טובות? אני הגרוע? לא מבין איך זה קורה דוקא לי.

אבל נעזוב את זה, כי אומרים לי צריך ללמוד להבליג.

טוב, אני משתדל להבליג, אבל אני ממש לא מבין איך וכיצד יתכן שאני צריך להבליג גם כשמאשימים אותי בכל מיני דברים, גם כשברור

כשמש שאני לא אשם.

איך יכול להיות שמאשימים מישהו במשהו שברור לכולם שלא אני הוא האשם?

זה דבר שמוציא אותי מדעתי!!!

איך בכלל יתכן שתופסים איזה שטות קטנה, איזו מילה קטנה שאמרתי בכעס (יש לי מספיק סיבות) או למשל למצוא איזה חוסר התחשבות מצדי במשהו קטן, ולהפוך את זה משהו נוראי והאשמה ברורה שהנה תראה מה אתה עושה, תראה מה אתה גורם.

אתה מחריב את העולם!! ממש ככה

מה עשיתי בסה"כ? (וסליחה לא ממש התכוונתי)

מה, רק אני אשם? ומה עם כל המילים שנאמרו לי בחזרה? ו

להגיד עלי שהתנהגותי לא מראה על 'מידות טובות', זה מוציא אותי מכלי. ככה לזלזל?

ככה לזרוק את כל הדברים הטובים שלי, בשביל איזה שטות? מה הולך כאן, אני פשוט לא מבין.

אני מודה, אולי דיברתי חריף מדי, בסדר, כל אחד יכול להחליק פעם או יותר, אבל מה הבלאגן? היכן ההערכה ליהלום שמסתובב בבית?

ככה זה נמשך ונמשך

ואז שאלתי אותו שאלה קטנה

למה באמת כ"כ מוציא אותך משלוותך כשמאשימים אותך במשהו שאתה בטוח שלא אתה האשם?

'מה זאת אומרת' הוא אמה, 'זה דבר שמקפיץ לי את כל העצבים: להאשים אותי סתם? איך אפשר? איך אפשר להאשים מישהו סתםסססס'

'אני לא מצדיק' אמרתי לו, אני רק אומר בוא נגיד שאתה צודק ב 100% אבל למה זה כ"כ מוציא אותך לגמרי משלוותך

למה אתה אמור לאבד עשתנות, ולא יכול לתת לזה לעבור מעל הראש למה זה כ"כ מרתיע אותך.

הוא הסתכל עלי...אני ממש לא מבין... איך? מה שייך?

הרופא חלץ את נעליו והשתטח לפני רגליו של מרן הגר"ש אלישיב וביקש סליחה וכפרה. מרן אמר לרופא: בקש סליחה מהרבנית ולא ממני

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א בסיפור מיוחד שהיה עד לו

מדיבורים אלה, החליט לכבדה יותר מגופו, ואסר על הרופא לבוא לביתם יותר. הרופא היה חכם, ולא התקומם ולא התנגד לדבריו של מרן הגר"ש, ולא עוד אלא ש... חלץ את נעליו, כדינו של מנודה, והשתטח לפני רגליו של הרב אלישיב וביקש סליחה וכפרה.

חכמה גדולה ראיתי בו, ברופא זה. הוא היה יכול להתמרד קצת נגד הדברים. שהרי הגעתו הקבועה לבית מרן היתה בהתנדבות, ועל חשבון זמנו הפרטי, וגם ברור שלא התכוון לפגוע ברבנית, אלא עשה זאת לטובתם של הילדים, ואם כן למה זה מגיע לו...

אבל הוא לא עשה כך, אלא מיהר לבקש סליחה, ובאופן המידי ביותר, והמוחשי ביותר, עם חליצת נעלים והשתטחות מלאה על הארץ.

ומה אמר לו מרן הגר"ש בראותו זאת? – "אינך צריך לבקש מחילה ממני, אלא מרעייתך". הרופא ביקש סליחה מהרבנית, שכמובן סלחה לו. ואז סלח לו גם מרן זצ"ל בלב שלם, ואמר לו 'מחול לך'. (הסיפור, מתוך הספר 'שמחה בבית')

סיפור נפלא זה מלמד אותנו על דקדוק העצום של גדול הדור בכבודה של אשתו. ידועה לכל התמדתו העצומה ושקיעותו בלימוד של מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל ועד כמה הוא לא נתן לשום דבר להפריע ולעוצרו מן הלימוד, והיו רבים שכאלו.

אך כאשר פוגעים ברבנית, כשמישהו גוער ומזלזל בה, עד כאן! גדול הדור קם ממקום לימודו, ואף רץ למחות בו ולהעמידו על מקומו...

את הדוגמה הנאותה ביותר לקשר הרגשי בין בני-זוג, המוביל לקיום הוראת חז"ל וזמכבדה יותר מגופו, שח הגר"י זילברשטיין שליט"א, אפשר להביא מתוך מעשה שהיה בביתו של מו"ח, מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל, שהייתי עד לו.

המעשה אירע בתקופה שילדיו של מו"ח היו עדיין בגיל צעיר, ואחד הרופאים – שהיה לו קשר הדוק עם הגר"ש – התנדב להגיע בקביעות לבית המשפחה כל אימת שהילדים לא ירגישו בטוב, על מנת לבדוק אותם. הוא עשה זאת כדי להקל את העול מהרבנית ע"ה, שלא תצטרך להטריח את עצמה כל פעם עד למרפאה. רופא זה ידע עד כמה היא מוסרת את עצמה לתורתו של בעלה הגדול, והחליט להקל ממנה את הטרחה הזו של ההגעה למרפאה, והגיע בקביעות אל הבית כדי לבדוק את הילדים. פעם קראה לו הרבנית שיבוא לבדוק את אחד הילדים, שחמומו עלה מאוד. הרופא הגיע, ואבחן שמצבו של הילד הרבה יותר קשה ממה שחשבה הרבנית, והוא זקוק לטיפול מיידי.

הרופא גער מעט ברבנית, והוכיחה על כך שהמתנה עד שהחום של הילד טיפס ולא קראה לו מיד לבדוק את החולה. "במצב כזה הוא עלול להגיע לידי סכנה, ולכן כדאי תמיד להזעיק אותי לפני כן", אמר מרן הגר"ש זצ"ל, ששהה בחדר הסמוך והתמיד בלימודו, שמע את דבריו של הרופא, והחליט לקום ממקומו ולעשות מעשה.

הוא נכנס לחדר שבו היתה הרבנית, וראה שהיא אכן נפגעה קמעה מדבריו של הרופא. בו-ברגע פנה מרן זצ"ל אל הרופא ואמר לו: "אינך מגיע לכאן יותר!" והוסיף עוד משפט: "כיצד הנך מעז להוכיח אותה? וכי אינך יודע כמה מתמסרת הרבנית ללימוד שלי?!"

אני הייתי בחדר ברגעים הללו, וראיתי כיצד מקיים מו"ח את ה'מכבדה יותר מגופו'. שהרי אם הרופא היה פונה אל הגר"ש עצמו בטענה הנ"ל, ושואל אותו מדוע המתין עד שהחום עלה, לא היה הרב אלישיב מקפיד כלל וכלל! ורק משום שהבחין בעיניו הקדושות בפגיעה שהיתה לרבנית

להגיד עלי שהתנהגותי לא מראה על 'מידות טובות', זה מוציא אותי מכלי

<<< עמוד 1

ואני התעקשתי.

באמת נגיד שאתה צודק, אתה לא האשם. אבל מישו החליט שאתה כן אשם, שאתה לא בסדר. אז מה הבעיה, למה זה אמור כ"כ להרתיע, אותך?

אבל בעיקר, למה חייבים להגיב?

מה קורה אם מישו מאשים אותך שלא בצדק?

למה העולם מתהפך?

למה אתה לא יכול להגיד לעצמך- הצד מולי, חושב ככה, ואני חושב הפוך? ברור לי שהצד שלי צודקקק. בסדר. אין מה לעשות.

למה מלחמת העולם הזאת? שאלתי שוב

'קשה לי להסביר', אמר. אני לא עומד בזה כשמאשימים אותי בסתם דברים.

ואז אמרתי לו אני רוצה לדבר קצת על מידת החסד שיש לך.

חסד זה חסד תמידי, אבל יש חסד של רמה אחרת.

זה לא חכמה לעזור ולעשות חסד למי שיהלל אותך כל היום

המידות הטובות ומידת החסד האמיתית שלך, נבחנות אצל הקב"ה כשאתה עומד מול סיטואציה ש'מפוצצת' אותך.

בדיוק ברגע זה כשמאשימים ומטיחים בך דברים שבעינייך אינם נכונים כלל, אז נראה אותך מפעיל את כל המידות הטובות שלך

ואומר, אני לא חייב להגיב ולהתווכח ולהראות את יושרי. אז אנחנו רוצים לראות את מידת החסד שלך לא לפגוע בשני תתאפק ואל תסביר לצד שכנגד כמה הוא טועה אל תראה לצד שכנגדך כמה הוא טועה ואתה צודק אל תנסה להסביר כלום פשוט תתאפק תתאפק גם שאתה יודעו ברור שהצדק לא יעשה תתאפק ותמשיך למצוא את הדרך להמשיך הלאה.

כאן ברגע זה הקב"ה מחכה למידות ומעשי החסדים שלך כאן בשעה זו אנחנו רוצים לראות את היהלום אל תהיה יהלום כשעשית משהו טוב וכולם מהללים ומשבחים אותך, תהיה יהלום כשמטיחים בך דברים בלתי מוצדקים כן כן, אז רואים אם אתה יהלום לא הצדק הוא היהלום המידות הן היהלום ובמלחמה של הצדק מול המידות, שם נבחן היהלום, שם רואים אם הוא נוצץ או לא.

ובקשר למנוחה בצהריים, עוד נדבר... (רק תתחלף חצי יום אחד עם נוות ביתך בשמירה על התאומות, ואז נדבר)

איך נוכל לדרוש מאדם שרואה ממש את נגעי חברו בכל כיעורו, תצבע את כל מה שאתה רואה בצבעים אחרים, תראה את הרע - טוב! תראה את הרוע - כהטבה!

קבלו שתי עצות נפלאות לחיים טובים יותר

מאת: הרב שלמה לוי

ממש המציאות של כל אחד, מסתכלים על חלקים באדם, אבל אם נראה את כל המכלול נראה שהבעיה היא לא המחוגים שעמדו מלכת, הבעיה היא בבטריה, הוא לא מצליח לראות טוב ולכן הוא הגיע לטעות אבל זה לא רוע!! נפלא מאד מסבירים לפי זה את דברי בלק לבלעם בבואו לקלל את עם ישראל, כאשר חיפש חסרונות בעם ישראל כדי שתחול עליהם קללתו "אפס קצהו תראה וכולו לא תראה" (במדבר כג, ג), שבזה רצה בלק לומר לבלעם, תסתכל על עם ישראל רק על קצהו, ואז תמצא בו 'מומים ופגמים', אבל "ויכולו" - אם תתבונן בכל מעלותיו, "לא תראה".

נפלא למתבונן - בא נסתכל בכל אדם את כל האדם, את כל צדדיו ומצביו, ובודאי נמצא בו 'כף זכות'!

אחד מהמצוות החשובות המקיימות את העולם, ובלעדיה איש את רעהו חיים בלעו, היא המצוה של לדון כל אדם לכף זכות, והיא מצוות עשה המפורשת בתורה בפסוק "בצדק תשפוט עמיתך" ופירש רש"י, הוי דן את כל האדם לכף זכות. מצוה זו מלבד חיוניותה לקיום יחסי אנוש בין בני האדם, שהרי רוב הבעיות המחלוקות והמרירות בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, נובעות מחוסר ראייה נכונה ועין טובה כלפי האחר, יש בה גם סגולה ומעלה גדולה לאדם, וכמו שהביא מרן רבי חיים שמואלביץ (שיחות מוסר) עצה נפלאה לזכות ביום הדין לפי דברי חז"ל (שבת כז, ב) שהדן את חברו לכף זכות, דנים אותו לכף זכות.

הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל אמר ששמע מר' הלל ויטקינד זצ"ל ששמע מהחפץ חיים שיתכן לומר שהסיבה שהקב"ה ברא באדם 'סברא עקומה', היא לתת אפשרות לדון את חברו לכף זכות, כי המצוה היא לדון לכף זכות גם אם הסברא לכך היא עקומה.

אבל ככל שנרצה להשתדל בקיום מצות עשה מרכזית זו בחיינו, נראה שהקושי לקיימה הוא גם מרכזי וגדול מאד מאד!

איך נוכל לדרוש מאדם שרואה ממש את נגעי חברו בכל כיעורו, רואה ושומע כיצד הוא מנסה בכל הכח להפיל ולהפיל את חברו, וכך בכל תחומי החיים, רואים בני אדם שרוע ליבם פורץ החוצה כמעט בלי מסיכה כלל, התנהגות מושחתת לפי כל קנה מידה, ובכל זאת מצווה עלינו התורה, תצבע את כל מה שאתה רואה בצבעים אחרים, תראה את הרע - טוב! תראה את הרוע - כהטבה! האמנם זה מה שהתורה דורשת מאתנו?! לעשות הפוך ממה שנראה מציאות ממש?!

עצה שניה וחשובה עד מאד היא העצה שנדע שאין באפשרותנו לרדת ולהגיע למצבו של השני בשביל להבין התנהגותו, אולי אם היינו במקומו היינו חושבים כמוהו!

התשובה לא!!

אין לך אפשרות לדון שום אדם עד שתגיע למקום בו הוא החליט על החלטתו, תהיה במקום ובמצב שהביא את השני להחלטתו אז תתחיל לדון. אבל האם שייך להגיע למקומו של האדם? האם שייך להמצא בנבכי נפשו בו הוא היה כשהחליט מה שהחליט על חברו? אומר השפת אמת, זה העיצה הנפלאה! הרי אסור לך לדון את האדם עד שתהיה במקום שהוא נמצא בו במצוקה בלבטים, והרי לא שייך שאדם יהיה בדיוק באותו מקום שהיה בו בעת שהוא פגע בך או פגע בשני, אין לנו שום אפשרות בעולם לשחזר בדיוק את מצבו הרגשותיו לבטיו של אדם, ולכן!! אין לנו לדון את האדם לפי ראות עינינו!! להמחיש את זה יש מעשה נפלא שהיא בגדר 'חכמה בגויים תאמין', מסופר על נפוליאון שליטה הדגול של צרפת ובזמנים מסוימים של חלק גדול מהעולם, שהיתה תקופה שהוא ברח משדה הקרב והרוסים חפשו אחריו בכל מקום, באחד הימים הוא ברח והגיע לביתו של יהודי אחד, ובקש ממנו שיחביאו מפני החילים הרוסים ויגמול לו על זה. היהודי החביאו באחד החדרים ושם מעליו עשרה מזרונים.

ודאי שהתורה רוצה שנלך בדרך אמת ולא נשבש את מחשבתנו ומראותינו בדברי שקר עצמיים! אלא מאי?!

החיילים הרוסים הגיעו לביתו והתחילו בחיפושים, והנה הגיעו לחדר עם המזרונים וחשדם התעורה, הם התחילו להוריד מזרון אחר מזרון, עד שהגיעו למזרון האחרון, ומשום מה החליטו שאין כאן אף אחד והלכו. כשיצא נפוליאון שאלו היהודי: איך הרגשת כשהורידו את המזרונים והגיעו כבר למזרון התשיעי? זה מאד מעניין אותי?

התורה דורשת מאתנו 'עין טובה'! אתה רואה רע! תנסה לראות את הרע באופן שונה, אולי זה לא מגיע באמת מרוע אלא מנסיבות, מטעות, ועוד חולשות האדם. אתה רואה שחור! אולי תנסה לצבוע את המראה בשוליו בקצת לבן או ורוד, ותראה האם עדיין השחור בועט וזועק רוע?!

אבל כיצד עושים זאת? זו באמת לא עבודה קלה, לראות רוע נוראי שאין בו צד זכות, ולנסות להחליט שזה לא רוע לב אלא מצב נפש רגעי ומזדמן! שתי עצות נפלאות נראה שיש לנו לקחת מדברי חז"ל שיעזרו לנו לקיים את המצוה הנשגבה הזו שמקיימת את העולם, וגם יתן לנו את המעלה מרוממת הנפש 'עין טובה', כל מי שזוכה לנטיפים ממידה זו לפעמים, הרי מרגיש רוממות הנפש, לראות טוב על השני. לעומת 'עין רעה' שזו מידה שרודפת ומורידה את האדם לשאול תחתית, אין לו מנוחה עד שיראה ברעת חברו, וכשאדם מסגל לעצמו עין טובה נכנסת בו רגילות נפש!!! תבדקו ותראו!

עצה אחת היא עצה כיצד לראות טוב על השני, ועצה שניה היא כיצד נשכיל שאיננו יכולים להחליט רע על השני!

עצה נפלאה כדי להגיע למידה זו של ראיית הזכות אצל שני, הביא אחד מגדולי החסידות רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל, בדיוקו את לשון המשנה באבות (א, ו) 'הוי דן את כל האדם לכף זכות', מדוע לא כתב התנא 'הוי דן את האדם' מה זה 'את כל האדם'? אלא ללמדך שהדרך לדון את השני לכף זכות, זה לראות את כולו! לראות את כל הצדדים שבו, לראות את כל הסיבות והמסובבים למעשיו, רק ככה נוכל לדון לכף זכות, שהרי גם כל חטאת של ראיית מעשהו של האדם באופן שלילי, הוא ההסתכלות הצרה על המעשה, כמות שהוא מבלי לבחון את כל המצב שהיה בו האדם בעת עשיית המעשה, ומבלי לראות את הסיבה והמסובב למעשהו, רק כשנדון את 'כל האדם' מכל בחינותיו ומצבו, אז נראה שברוב הפעמים הרי הוא צודק וצדיק ולא אשם ורשע!

הדבר דומה לאחד שמחוגי שעונו הפסיקו את מלאכתם ונעמדו דום! הלה פרק את המחוגים והביאם לשען, השען מסתכל על האדם ושואלו 'היכן השעון עצמו?' עונה לו בעל השעון 'השעון בסדר גמור רק המחוגים לא עובדים!' זה

ניקח לעצמנו שתי עצות אלו! ואיתם נצליח לסגל לעצמנו 'עין טובה' בכל המראות שעוברות ונגלות לנגד עינינו!

נדע שתמיד אפשר למצוא צד זכות בשני! כשנסתכל על כולו! וכשנחליט שאיננו יכולים לעמוד במקומו ובהרגשתו!

עצה נפלאה כדי להגיע למידה זו של ראיית הזכות אצל שני, הביא אחד מגדולי החסידות רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל, בדיוקו את לשון המשנה באבות (א, ו) 'הוי דן את כל האדם לכף זכות', מדוע לא כתב התנא 'הוי דן את האדם' מה זה 'את כל האדם'? אלא ללמדך שהדרך לדון את השני לכף זכות, זה לראות את כולו! לראות את כל הצדדים שבו, לראות את כל הסיבות והמסובבים למעשיו, רק ככה נוכל לדון לכף זכות, שהרי גם כל חטאת של ראיית מעשהו של האדם באופן שלילי, הוא ההסתכלות הצרה על המעשה, כמות שהוא מבלי לבחון את כל המצב שהיה בו האדם בעת עשיית המעשה, ומבלי לראות את הסיבה והמסובב למעשהו, רק כשנדון את 'כל האדם' מכל בחינותיו ומצבו, אז נראה שברוב הפעמים הרי הוא צודק וצדיק ולא אשם ורשע!

מאמרנו לא יעסוק בטיפים ועצות לשלום בית, אין זה המקום, ולא זאת הצורה

במקום זאת נספר כמה סיפורים מגדולי הדורות, ותן להכם ויחכם עוד...

הרב משה שילר

רבי אייזיק לא נשאר בייסוריו לתלמידו, הוא המליץ לו כיצד לשפר את התנהגותו: "שעתיים לפני היציאה תיכנס למטבח ותעזור בהכנת לשבת, אז האווירה בבית תהיה הרבה יותר נינוחה ורגועה, והיא תהיה בשלה לניחותא..."

פעם נסע הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל לטיול עם תלמידיו בדרך הגיעו לחורשה יפה מלאה בפרחים נאים. לפתע, עזב רבי בן ציון את תלמידיו והחל לטפס על גבעה סמוכה. הוא פילס דרכו בין הקוצים, עד שהגיע אל פרח יפהפה, קטף אותו וחזר אל תלמידיו...

ראה רבי בן ציון את עיני תלמידיו המתפלאות, והסביר: "אשתי תשמח מאד, אם אביא לה פרח כה נאה, ולא רק מהפרח, גם מחשבתי עליה באמע הטיול, ישמח אותה מאוד, על כן טרחתי לקטוף את הפרח ובע"ה אביא לה אותו..."

לאחר נישואיו של הגאון רבי נפתלי אמסטרדם זצ"ל שאל אותו רבו הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל, האם הוא עוסק במצות גמילות חסדים? "אין לי כסף מיותר, ואיני יכול לעסוק בגמילות חסדים", השיב רבי נפתלי "לא זו היתה כוונתי" – אמר לו רבי ישראל – "גם בבית אפשר לעשות הרבה חסד עם האשה"

היכל ישיבת 'מיר' מלא מפה לפה, תלמידי הישיבה כורים אוזן ומטים לב לשמוע את השיעור כללי של ראש הישיבה, הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל. בשיעור השתתף אף אורח מארצות הברית, שעוד הכיר אותו כ'חיים סטוצינער' מעיירת 'מיר'.

בתום השיעור, הזמינו רבי חיים לביתו. כשהגיעו, בישר רבי חיים לרבנית: "חנה מרים... יש לנו אורח לארוחת צהריים..."

הרבנית הגישה להם מנות מרק, ורבי חיים כדרכו אכל במהירות. כשסיים את המנה הראשונה, ביקש רבי חיים מהרבנית עוד מנה. האורח עוד לא הספיק לגמור את המנה הראשונה, ורבי חיים גמר כבר את השניה, וביקש מנה שלישית, ואחריה אומר לרבנית: "זה ממש טעים... אפשר עוד מנה בבקשה..."

האורח התפלא... הוא הרהיב עוז ושאל את רבי חיים: "וכי כך ראוי לאדם במעלתך לבקש מנה אחר מנה...?"

"אסביר לך המרק שהרבנית עושה זה השיעור כלליים שלה... כאשר אני אומר שיעור לאחר שעות הכנה רבות, תלמידים באים, שואלים שאלות... מחמיאים על השיעור כללי... מבקשים שאחזור עליו שוב... זה עושה נחת רוח... היא טורחת רבות כדי להכין את המרק - השיעור כללי שלה, החל מקניית הירקות, קילופם והכנת המרק... שלא נדבר על כך שפעמים נגמר הגז, והיא צריכה להזמין גז חדש, וכהנה וכהנה טרחות מטרחות שונות... כאשר אני מבקש עוד מנה, אני אומר לה לחזור על השיעור עוד פעם ועוד פעם, זה הרי ממלא אותה שמחה, בדיוק כפי שאני מתמלא שמחה מהשיעור כללי שלי, וכי אין זה מגיע לה...?"

סיפורים אלו, כמו עוד רבים, הם כתמורים בכביש הזוגיות שלנו. על ידי סיפורים אלו על הנהגתם של גדולי הדורות עם בת זוגם, נשכיל להבין כיצד עלינו לנהוג בכביש זה, ולזכות להשכין את השכינה הקדושה בביתנו הקדוש.

איש ואשה זכו שכינה ביניהם! כך אומרים חז"ל. (סוטה י"ז.)
נו, כאן באה השאלה הגדולה, איך עושים את זה? מהי ההתנהגות הראויה שתזכה אותנו בהשראת השכינה בביתנו?
ובכן, מאמרנו לא יעסוק בטיפים ועצות לשלום בית, אין זה המקום, ולא זאת הצורה, במקום זאת נספר כמה סיפורים מגדולי הדורות, ותן להכם ויחכם עוד...

אבל לפני זה נשאלת השאלה, הרי הקב"ה מלוא כל הארץ כבודו, הוא נמצא בכל מקום ומכוון כל תנועה ופעולה שקורה כאן עלי אדמות, מהי אם כן הזכיה הגדולה באיש ואשה שהשכינה ביניהם? היכן השכינה אינה נמצאת?

שאלה דומה אפשר לשאול על המושג 'שכינתא בגלותא', השכינה בגלות? הרי היא נמצאת בכל מקום! להיכן היא גולה? באיזה מקום היא לא תהיה עתה כשהיא בגלות...?

התשובה פשוטה, להקב"ה יש כמה וכמה שמות, כל שם מורה על מידה אחרת במידותיו האין סופיות, 'אלוקים' הוא מידת הדין, ו'הויה' מורה על מידת החסד, ועוד ועוד, שיכלנו המועט אינו משיג כל זאת...

השם 'שכינה' מורה על החלק בקב"ה, כביכול, ששוכן בתוכנו, כאשר אנו זוכים לכך. הקב"ה ודאי נמצא בכל מקום בעולם. הוא ואין בילתו, שולט על הכל ומנהיג את כולם, אך יש, כביכול, חלק ממנו, או, בחינה מסוימת בקב"ה, שהיא שוכנת בתוך עם ישראל, והיא נקראת 'שכינה'; וכשאנו בגלות כי קלקלנו מעשינו, אזי גם חלק זה, הרגיל לשכון בתוכנו, הוא בגלות, אנחנו יותר לא זוכים לבחינה הזו שנקראת 'שכינה', שהוא, כביכול, ישכון בתוכנו...

'איש ואשה זכו... הם לא זכו בזכות הזו, בגלל ההתנהגות הפרטית שלו ושלה, כל אחד בדרכיו ובמעשיו, היזכות' המדוברת במאמר זה, היא משום מעשיהם כ'איש ואשה', מחמת התנהגותם זה לזו, וזו לזה. אם היא נעשית באופן הראוי, המרבה שלום בית, אזי השכינה; החלק בקב"ה השוכן בתוכנו, ישכון גם בתוכם...

ועכשיו תקראו כמה סיפורים שמחממים את הלב:
כמה שנים אחר חתונתו, בא תלמידו של הגאון רבי אייזיק שר זצ"ל לפני רבו והתלונן שאין בביתו 'שלום בית':

"תאר לי" – ביקש ממנו רבי אייזיק – "כיצד נראה אצלכם בבית, יום שישי אחר הצהריים...?"

"בכל יום שישי" – השיב התלמיד בתמימות – "אני יושב בסלון ולומד כל הזמן, ובערך חצי שעה לפני כניסת שבת, אני נכנס למטבח ואומר **בניחותא:** 'עשרתם, ערבתם? הדליקו את הנר!'"

"הניחותא שלך הורגת את אשתך..." – אמר לו רבי אייזיק – "הרי היא כורעת תחת נטל ההכנות לשבת, היא לחוצה בעבודה עד הרגע האחרון... ואתה יושב בסלון ולומד במתיקות ובערבות, ואז בחצי שעה הכי לחוצה שלה, כשהיא בשיא המתח, אתה נכנס שלי ורגוע, כאילו לא קורה כלום בבית, ואומר **בניחותא:** 'עשרתם ערבתם?'; חשבת פעם מה עובר לה בראש באותן דקות...?"